

ליל ו' דסוכות אושפיזא דיוסף הצדיק.

בליל ו' דסוכות באושפיזא דיוסף הצדיק דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד מענינא דיומא.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י כתיב (דברים ל"ג) וליוסף אמר מבורכת ה' ארצו ממגד שמים מטל ומתהום רובצת תחת ויש לומר בפסוק זה על פי דברי רביז"ל (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' צ"ז) שיש מקום למעלה שנקרא אלדד ומידד שמשם השפע יורד לעולם כי השני אותיות אל הם דד והשני אותיות מי הם דד והשפע הנקראת ה' כמו שכתוב (בראשית מ"ז) הא לכם זרע ונשלם השם אלקים משלם ומשם השפע יורד ועיקר הדרך שמעוררין השפע לירד בעולם הוא על ידי עבודת התפילה כי כל יהודי יכול לפעול הכל אצלו יתברך בתפילתו אבל יש ב' דברים המעכבים התפילה דבר אחד היינו שעומד להתפלל בגדלות שהוא מיוחס גדול או מחמת שהוא עמל ויגע בעבודת הבורא ומחמת זה אי אפשר שיהיה לו ממשלה לתפילתו וגם מניעה שנית היינו המחשבות זרות והבלבולים שנכנסים בו בתוך תפילתו מחמת עוונות הראשונים שעשה ועיקר עבודת האדם הוא להתגבר על שני המניעות הנ"ל וזהו על ידי בחינת מנשה ואפרים כי מנשה הוא לשון נשיון ושכחה כמו שכתוב (בראשית מ"א) כי נשני אלקים את כל בית אבי היינו שישכח את כל היחוס שלו ואת כל עמלו היינו כל מה שעמל בעבודת הבורא כי בשעה שבא להתפלל הוא צריך לשכוח הכל כאילו אין לו שום יחוס ושום זכות עצמו והבחינה השנית שהוא צריך זהו בחינת אפרים בבחינת (שם) כי הפרני אלקים בארץ עניי היינו שיפרה וירבה המחשבות קדושות של התפילה על המחשבות זרות וידחה אותם לגמרי ועל ידי שני בחינות אלו יכול להתפלל תפילתו בשלימות ויפעול כל מיני ישועות אצלו יתברך.

ולכן יוסף הצדיק היה לו שלימות התפילה בבחינת מה שלקח פי שנים בהבכורה בחינת התפילה שנקרא פי שנים (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ב') כי ליוסף היה שני בנים מנשה ואפרים שהם בחינת ביטול שני המניעות הנ"ל של התפילה ולכן מצינו אצל יוסף הצדיק שאף שאחיו שנאו אותו מאד ורצו

תוך הנחל

להרגו ושמו אותו בבור ומכרו אותו למצרים וכו' עם כל זה לא אבד את עצמו כלל רק תמיד התפלל להשם יתברך וכמו שאנו אומרים מי שענה ליוסף בבית האסורים הוא יעננו כי מי שאוחז בשני עיניו הנ"ל שתמיד חושב עצמו לאיש פשוט בלי שום יחוס כלל וכן תמיד חושב רק מחשבות טובות שבוודאי יהיה טוב ודוחה מעל עצמו כל מיני בלבולים ומחשבות זרות על ידי זה הוא בוודאי יצליח ונתקבלים כל תפילותיו וזהו וליוסף אמר מבורכת ה' ארצו ופירש רש"י שלא היתה בנחלת השבטים ארץ מלאה כל טוב כארצו של יוסף היינו שזכה להמשיך כל מיני השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות וזהו מחמת שאחו בשלימות התפילה והיה לו שני בחינות הנ"ל מנשה ואפרים, וזהו ממגד שמים מטל היינו בחינת אפרים שמפרה ומרבה עד השמים וממתיק כל הבלבולים ומחשבות זרות עם מחשבות קדושות וטובות (עיין פירוש רש"י שמגד הוא לשון המתקה) ומתהום רובצת תחת היינו בחינת מנשה שהוא מחזיק את עצמו ללא כלום בבחינת התהום היורד לתחת האדמה כי הוא שוכח לגמרי את כל יחוסו וכבודו וכו' ועל ידי שני בחינות אלו זכה יוסף לשלימות התפילה והמשיך בתפילתו כל מיני השפעות טובות.

ואמר מוהרא"ש נ"י שזהו סוד הצלחת כל הצדיקים שזכו לכל מה שזכו היינו מחמת שתמיד שכחו כל מה שעובר עליהם ועשו התחלה חדשה בעבודת השם וכן תמיד הסתכלו על כל יהודי בעין טובה ודחו כל מיני מחשבות רעות ובלבולים הגורמים לאדם לקטרג על איזה יהודי ואדרבה המתיק הכל בברכות ותפילות בעדם עד שהצדיקים האמיתיים מסתכלים על כל בן ובת ישראל כאילו הם הבנים והבנות שלו וכואב לו הכאב שלהם כמו כאב בניו ממש וזהו בחינת אפרים הנ"ל כי הפרני בארץ עניי היינו שכל מחשבותיו תמיד איך להוציא הבנים שלו מעינוייהם ומצרותיהם וזהו תשוקתו וכיסופו כל היום ובשעה שבאים אליו אנשים לבקש עצה ותרופה לנפשם אזי הוא שוכח כל עמלו וכל עבודתו וביטול זמנו וכו' והוא מוכן לטפל עמהם ולעזור להם בכל מה שיכול שזהו בחינת מנשה הנ"ל כי נשני אלקים את כל עמלי וכו' היינו בשעה שצריכים לעזור לאחד מישראל צריכים לשכוח הכל ולהכניס עצמו בעובי הקורה לעשות לו טובה ובדרך כזה זוכים לפעול ישועות ונפלאות רבות בעבור כל נשמות ישראל.

והנה מצינו אפילו בשעה שישב יוסף בבית האסורים הוא שימח את כל האסורים שישבו שם והחייה אותם כי זהו מדריגת הצדיקים שאף שעובר עליהם יסורים נוראים מבית ומבחוץ אף על פי כן הם תמיד עוסקים בתפילה שירות ותשבחות אליו יתברך וכשבא לפניהם איזה יהודי בשביל עזרה וישועה הוא שוכח הכל בבחינת מנשה הנ"ל ומוסר נפשו להכניס בו טוב והרווחה ולהפרות לו ישועה ונחמה בבחינת אפרים כנ"ל כי הצדיקים הולכים בכוחו של יוסף שהראה לנו את דרך הנ"ל וזהו סוד כל עיקר הצלחתם.

וסיפר מוהרא"ש נ"י שפעם בא איזה יהודי להבעש"ט הקדוש זי"ע וסיפר לו מר לבבו שנשקע בהמון חובות ואין לו ממה לשלם וחיוו מרורים לו מאד וישב הבעש"ט הקדוש ז"ל בדביקות ופתאום פתח את עיניו ולקח נר ונתן אותו להאיש הנ"ל ואמר לו שיחזור לביתו ויהיה לו ישועה והאיש הנ"ל מריבוי אמונתו בדברי הצדיק לקח הנר ונסע הביתה בלי שום שאלות ועל הדרך הוצרך להתאכסן באיזה בית מרוח ללינת לילה ותיכף ומיד שנכנס לתוך החדר שנתנו לו הרגיש איך שסגרו עליו הדלת מבחוץ והבין שנתפס כאן באיזה מקום של גנבים או רוצחים ופחד מאד ופתאום נזכר שיש בידו הנר שמסר לו הבעש"ט הקדוש זי"ע והדליק אותה ושם לב שמתחת המיטה שלו יש איזה פתח ודלת והזיז משם את המיטה ופתח הדלת וראה לפני עיניו מראה חשוכה מאד איך שמונחים שם המון הרוגים רחמנא ליצלן והבין שנתפס כאן במקום של רוצחים שנותנים לאדם מקום ללון בלילה בכדי לרצוח אותו וליקח ממנו כל ממונו והמתיק לעצמו עצה שלקח אחד מההרוגים שהיה מונח שם ושם אותו במיטה והוא החביא את עצמו למטה בין שאר המתים ובאמצע הלילה הוא שומע איך שנפתח הדלת ובאו כמה אנשים עם גרזנים וחתכו את המת שהיה מונח במיטה ופתחו את הדלת מתחת למיטה וזרקו אותו למטה והוא חיכה שם עד אור הבוקר ואזי ניגש להחלון והתחיל לעשות צעקות וקולות גדולות מאד עד שבאו אנשים וגם שוטרים והצילו אותו וגם תפסו את כל הרוצחים שגרו שם והנה בוודאי השוטרים שמחו מאד שנתגלגל זכות על ידי האיש הזה למצוא את הרוצחים האלו כי מזמן גדול נעלמו הרבה אנשים ולא ידעו איפה הם ועכשיו נתגלה שהכל היה על ידי הרוצחים שניהלו את הבית מרוח הנ"ל ובשכר שגילה האיש הנ"ל את כל הרע שלהם נתנו לו סכום ענקי של כסף שהיה לו מספיק בזה לשלם כל חובותיו ולחיות חיים טובים שאר כל ימי חייו, הרי שכל מחשבת

הצדיקים הוא תמיד להטיב לכל יהודי באיזה אופן שרק יהיה וכאן הציל הבעש"ט הקדוש זי"ע את האיש הנ"ל על ידי הנר שנתן לו.

ואמר מוהרא"ש נ"י שגם יש רמז בענין הנר הזה שמסר הבעש"ט הקדוש לאיש הנ"ל כי כתיב נר ה' נשמת אדם שבאמת כל נשמה מישראל הוא נמשל לנר רק הנר שלו מכובה ואינו משתמש לכלום, אבל כשזוכים להדליק הנר של האדם אזי אפילו אם נר קטן יכולים להאיר חדר גדול מאד וכן אם נר יחידי יכולים ללכת ולהדליק אלפים נרות וזהו כל עבודת הצדיק שהוא דומה לאבוקה ויש לו כח להדליק הנרות הכבויים של כל נשמות ישראל עד שכולם יאירו באורו יתברך וכשאדם זוכה להתקרב לצדיק אמיתי אזי בוודאי יזכה לראות אור גדול כל ימי חייו.

וזהו גודל כוחם של הצדיקים שאפילו יש להם בעצמם כל מיני צרות ויסורים אבל הם משתמשים בשני בחינות הנ"ל שמצד אחד הם שוכחים תמיד כל הצרות שלהם בבחינת מנשה ומצד שני הם משתמשים בכוחו של אפרים להסתכל על כל דבר בטוב עין ולהפרות ולהרבות הקדושה שם ושני בחינות אלו הם מכניסים כח עצום בהצדיק לסבול כל מה שעובר עליו והם תמיד מכניעים את עצמם לפניו יתברך ומקבלים כל הבא עליהם באהבה בבחינת מה שאמר רבי עקיבא איך שניצל מהספינה שנשברה שנודמן לו דף אחד מן הספינה בים ותפס בו ועל כל גל וגל נעניתי את ראשי ומובא בספרים הקדושים שזה סובב והולך על כל אחד ואחד מישראל בכל פעם שעובר עליו איזה גל ומשבר עליו להכניע ראשו ולקבל כל הבא באהבה ובכח זה יהיה לו יכולת לעבור על כולם, וזה היה גם מידתו של יוסף הצדיק שאפילו ישב בבית הסוהר והיה צר ומר לו מאד אף על פי כן חיזק ושימח את כל האסורים שם עד שלא רצו שילך מבית האסורים והחייה אותם מאד כי זהו גודל כח הצדיקים שבכל מה שעובר עליהם הם תמיד שוכחים מצרותם ומוכנים לעזור לכל נשמות ישראל והשם יתברך יזכינו להתקרב לצדיקים אמיתיים כאלו ולהמשיך על ידיהם כל מיני ברכות וישועות ברוחניות וגשמיות ונזכה להוושע בכל ענין בכלל ובפרט אמן ואמן.